

Pokladnice pohádek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Alena Peisertová
Pokladnice pohádek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Alena Peisertová

Pokladnice pohádek

Edika
Brno
2018

Obsah

O dvanácti měsíčkách (slovenská podle B. Němcové)	5
Princezna na hrášku (dánská podle H. Ch. Andersena)	12
Domku, domečku, kdo v tobě bydlí? (ruská podle M. Bulatova)	14
Pták Ohnivák a liška Ryška (česká podle K. J. Erbena)	18
O třech přadlenách (německá podle bratří Grimmů)	34
Kocour v botách (francouzská podle Ch. Perraulta)	41
Ošklivé kačátko (dánská podle H. Ch. Andersena)	47
Tři prasátka (anglická podle J. Jacobse)	53
Otesánek (česká podle K. J. Erbena)	56
Obušku, z pytle ven! (polská podle K. J. Erbena)	61
Lod, která plula po vodě i po zemi (italská podle I. Calvina)	64
Žabka carevna (ruská podle M. Bulatova)	70

O dvanácti měsíčkách

Byla jednou jedna matka a ta měla dvě dcery: vlastní Holenu a nevlastní Marušku. Vlastní dceru by na rukou nosila, ale nevlastní nemohla vystát, a to jen proto, že Maruška byla hezčí než její Holena.

Holena se celé dny jen fintila a parádila, od ničeho k ničemu chodila. Maruška musela zastat všechnu práci. Uklízela a vařila, prala a šila, trávu nosila, krávu dojila.

Macecha Marušku pozoruje a myslí si: Nač ji mám živit? Přijdou mládenci na námluvy a všichni budou chtít jen hezkou Marušku. Holena zůstane na ocet. Maruška musí z domu.

Macecha se poradila s Holenou a na co vám ty dvě nepřišly! Jednoho dne uprostřed kruté zimy povídá Holena sestře: „Běž, Maruško, do lesa a natrhej mi fialky. Chci si k nim přivonět.“

„Ale sestřičko, co tě to napadlo?“ povídá Maruška. „Kdo to kdy viděl, aby pod sněhem rostly fialky?“

„Ty mi budeš odmítovat, ty ničemnice?“ okřikla ji Holena. „Ať už tě tu nevidím. A bez fialek se nevracej!“

Macecha vystrčila ubohou Marušku z domu a zabouchla za ní dveře. Se slzami v očích se Maruška vydala do lesa. Sněhu bylo po kolena a nikde ani živáčka. Maruška bloudila lesem. Sužoval ji hlad a třásla se zimou. Vtom v dálce zahlédla nějaké světélko.

Maruška se pustila za tím světélkem, až došla na kopec, kde hořel velký oheň. Kolem ohniště sedělo na kamenech dvanáct postav: tři starci, tři mladší muži, tři ještě mladší a tři mladíci. Bylo to dvanáct měsíčků.

„Dobří lidé, dovolte mi, abych se ohřála u vašeho ohně,“ poprosila Maruška. „Jsem mrazem celá zkřehlá.“

Měsíc Leden, který seděl na nejvyšším kameni a v ruce držel kyj, přikývl na souhlas.

„Mrzne, jen praští. Co hledáš v lese, děvenko?“

„Poslali mě pro fialky,“ povídá Maruška.

„Teď není čas chodit na fialky. Všude je plno sněhu,“ řekl Leden.

„Vždyť já vím. Ale sestra Holena a macecha mi rozkázaly, abych přinesla fialky. Bez nich se nesmím vrátit. Nemohli byste mi, strýčkové, poradit, kde bych je mohla najít?“

Leden vstal ze svého kamene, přistoupil k nejmladšímu bratrovi a podal mu kyj.

„Bratříčku Březne, zasedni na moje místo.“

Měsíc Březen si sedl na nejvyšší kámen a zatočil kyjem nad vastrou. Oheň vyšlehl do výšky a sníh začal tát. Stromy začaly pučet a pod nimi se zazelenala tráva. V trávě se objevila první kvítka. Bylo jaro. Mezi křovím rozkvetly fialky.

„Natrhej si fialky, Maruško, rychle!“ pobízel ji Březen.

Maruška honem natrhala kytičku fialek, pěkně měsíčkům poděkovala a pospíchala domů.

Holena s macechou se podivily, když viděly, že se Maruška vrací. Otevřely dveře a čerstvé fialky zavoněly po celém domě.

„Kdes je natrhala?“ zeptala se Holena zlostně.

„Vysoko v lese rostou pod keři. Je jich tam dost a dost.“

Holena jí vytrhla kytičku z ruky a připjala si ji k pasu.

Druhý den seděla Holena za pecí a najednou povídá: „Běž, Maruško, do lesa a přines mi jahody. Dostala jsem na ně chuť.“

„Ale sestřičko, co tě to napadlo? Kdo to kdy viděl, aby pod sněhem rostly jahody?“

„Jen neodmlouvej a běž! A bez jahod se domů nevracej!“

Macecha vystrčila Marušku do zimy a zabouchla za ní dveře.

S pláčem na krajíčku se Maruška pustila do lesa. Sněhu bylo po kolena a nikde ani živáčka. Co měla chuděra dělat? Vyšla se po svých vlastních stopách, až znovu došla ke dvanácti měsíčkům.

„Dobří lidé, dovolte mi, ať se u vás ohřeju,“ poprosila. „Celá se zimou třesu.“

Leden přikývl a zeptal se: „A pročpak jsi zase přišla? Co tu hledáš?“

„Poslali mě pro jahody.“

„Ale vždyť je zima a jahody pod sněhem nerostou.“

„Já vím,“ odpověděla Maruška. „Ale sestra Holena a macecha mi rozkázaly, abych je přinesla. Bez jahod se nesmím vrátit. Poradte mi, strýčkové, kde bych mohla najít jahody.“

Měsíc Leden vstal ze svého vysokého kamene, přistoupil k měsíčku, který seděl naproti, podal mu kyj a řekl:

„Bratříčku Červne, sedni si na moje místo.“

Měsíc Červen se posadil na nejvyšší kámen a zatočil kyjem nad ohništěm. Plameny vyšlehly do výšky a sníh roztál. Stromy se obalily listím. Ptáčci se rozezpívali a všude bylo plno květů. Bylo léto.

Pod keři se objevily bílé květy a ty se před očima měnily v červené jahody.

„Rychle sbírej, Maruško. Pospěš si!“ pobízel ji Červen.

Maruška se zaradovala a natrhala plnou zástěrku jahod. Pěkně měsíčkům poděkovala a utíkala domů.

Holena s macechou se divily, když viděly, že se Maruška vrací. Otevřely jí a čerstvé jahody provoněly celý dům.

„Kdes je nasbírala?“ ptala se nasupená Holena.

„Tam vysoko v horách rostou. Je jich tam dost a dost,“ odpověděla Maruška.

Holena vzala jahody a pustila se do nich. Rozdělila se s matkou, ale Marušce nedaly ani jedinou.

A třetí den se znovu ozvala Holena: „Běž do lesa, Maruško, a přines mi červená jablíčka. Chci si na nich pochutnat.“

„Ale sestřičko, co tě to napadlo? Kdo to kdy viděl, aby v zimě rostla jablíčka?“